

Maade og Bidragenes Optrævelse fra alle og enhver, skulle vi have i Staud aarlig, men der er den slemme Ting ved dette Maskineri, at de fleste af disse 1,200 Maskiner (Kommunalbestyrelser) eller maasse flere Tusinde Maskiner (Arbejdsgivere) dreje vi hver Aar, men de male ingen Ting og fabricere ingen Ting; de fleste af dem fabricere nemlig ikke en eneste Ulykke, og det er jo dog en Ulykkeslov, vi have til Behandling. Det forlanges, at Arbejdsgiverne hvert Aar skulle levere Forklaring over Arbejdet, Arbejdsløn og levere Indberetninger over Bidragenes Udbetaling, det skulle Gølf gøre, som kunne leve i 20—30 Aar uden at have nogen Ulykke, som maasse ikke i hele deres Liv have noget med Loven og dens Djemed at gøre. Med Kommunalbestyrelserne kan det samme være Tilfældet, og dog kræves der en saa overflødig og urimelig Ulejlighed af dem. Nok ere vi et kinesisk Land, med Eksamener, Indberetning og andet sligt, men et saadant Kineseri, der ligefrem kun er til Fornøjelse for dem, der have Øyst til at udvikle den Slags Ting, en ren teoretisk Fornøjelse uden noget praktisk Resultat, er der dog hidtil ikke forekommet Eksempel paa. Naar disse Kommunalbestyrelser ikke have med Ulykker at gøre, og disse Arbejdsgivere ikke have med Ulykker at gøre, bør de være fri for Lovens Besvær, de bør have saa lidt Ulejlighed som muligt af denne Lov. Kun hvor Ulykken indtræder, maa vedkommende Arbejdsgivere og vedkommende Kommuner have nogen Ulejlighed, men hvor Ulykker ikke indtræde, bør Loven være som dødt Papir for dem; jeg tror, at det er langt mere praktisk. Med Hensyn til Dagpengene under Helbredelsen siger jeg: Lad Arbejdsgiverne og Arbejderne komme ud af det selv, og kunne de ikke det, saa maa Forretningsudvalget fastsætte det. Komme de ud af det, saa hører Lovens Bestyrere ikke om Sagen, for Røgens Erklæring siger: Fuldstændig Helbredelse eller tabt Arbejdsøve, og i hvilken Grad, og saa træder Arbejdsraadet til og fastsætter Forsørgelsessummen. Saa har Ministeren et Udvalg efter § 8, men det er ikke eet Udvalg, men det er eet Udvalg for hvert Amtsraad, og eet Udvalg for hver Købstads Kommunalbestyrelse; det bliver saa meget som ca. 90 Udvalg, og det kan løbe op til lige saa mange forskellige Afgørelser ved Fastsættelsen af de Bestemmelser, de blive underkastede. Ved den første Del af Forsørgelsen, med Hensyn til Dagpengene, overlades efter en af Arbejdsraadet affattent almindelig Vejledning til Kommunalbestyrelsens Formand for almindelige Ulykker. Naar Arbejdsgivere eller Kommunalbestyrelsens Formand

og Arbejdere ikke komme overens, kan enhver af Parterne recurrere til Forretningsudvalget, ved hvis Afgørelse det med Hensyn til Dagpenge har sit Forblivende. § Tilfælde derimod om den endelige Forsørgelsessum træffes Afgørelse endelig af Arbejdsraadet. Efter mit Skøn vil dette være rigtig og naar vi se Motiverne til § 8 til Regeringsforslaget, glæder i det mig at bemærke, at Regeringen har haft en Fornemmelse af, at det slet ikke var saa galt, ikke at paalægge nogen, som maasse slet ikke saar med Loven at gøre, nogen Ulejlighed med denne Lov. Motiverne gaa ud paa at indskrænke Udvalgenes Antal udenfor Købstæderne til et for hver Amtsradsreds, idet man derved fremkalder mere Ensartethed. Men Regeringen har kun i et Par enkelte Tilfælde fulgt dette, ellers staa der det Antal, jeg foran har nævnt. — Sulte jeg nu, forbigaaende meget, tillade mig et Par Ord om andet Afnit, gentager jeg, hvad jeg før sagde: De Herrer have jo efter Behandlingen her Ret til at gøre med det Lovforslag, som de ville. Nu er det deres. Nu kunne De behandle det, som De ville og De kunne omdanne hvert Afnit for sig; men jeg skal bemærke, at jeg har tilladt mig at foreslaa under § 14 et Arbejdsraad saa fuldtigt, som det er, fordi jeg antager, at det saaledes sammensat vil komme til praktisk at vinde den offentlige Opinion for sin Virksomhed og sine retfærdige til alle Sider hensynstagende Afgørelser og fordi det muligvis, naar det har opnaaet en saadan almindelig Opinion for sin Færd, vil kunne med Tiden bruges ogsaa til beslægtede Djemed i visse Tilfælde. Det sidste er en Fremtidstank. Regeringen udnævner efter mit Forslag to Læger foruden Formanden. Jeg havde tidligere tænkt at foreslaa at lade Arbejdsgiverne i Raadet udnævne den ene og Arbejderne den anden; men jeg tror ikke, der er nogen Fare ved at lade dette blive i Regeringens Hænder; thi Regeringen maa nødvendigvis henvende sig til de Læger, der have beskæftiget sig mest med de sociale Spørgsmaal og de ere — lad mig sige det — efter min Opfattelse yderligt humanfjndede Mænd, og selv om Ministeren gaar udenfor denne Kreds, vover jeg, efter mit Kendskab, at give vor Rægestand det almindelige Studsmaal, at der næppe er nogen affluttet Kreds i vort Land, hvor humane Tanker ere mere trængte ind end i deres. Jeg mener, at disse Mænd ville som stemmeberettigede Medlemmer af Arbejdsraadet staa der med en smuk i Lovforslagets Djemed gaaende Tankegang til Værn mod milige Forsøg